

TONI GRECU: „DE LA ZECE LA ZECE ȘI JUMĂTATE, POPORUL ROMÂN DE LA BLOC SE SPĂLA“

Pentru Divertis, luna ianuarie a fost o lună moartă, lipsită de evenimente. În afară de mersul la serviciu și statul la cozi, în frig, românii nu se bucurau de altceva. „În minte că, în acea iarnă, din cauza gerului, oamenii aveau gaze doar noaptea. Pentru a echilibra sistemul energetic național, atât cât se putea el echilibra, și pentru a mai reduce din penele de curent ce se țineau lant, multe întreprinderi erau obligate să lucreze doar noaptea, ceea ce am făcut și eu. Numai că nu se putea vorbi despre producție în adevăratul sens al cuvântului, fiindcă nimeni nu avea chef de muncă. Se dormea cu capul pe masă sau întins pe două scaune, de zeceai că fabrica e dormitor de campanie. Chipurile, pentru ca planurile să fie depășite spre binele și îndestularea poporului condus cutezător spre noi culmi de progres și civilizație de PCR, în frunte cu cel mai mințit fiu al poporului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Depășeam planul pe hârtie de nu aveam aer. Totul se depășea. Și viteza sunetului la furatul peste gardul fabricii se depășea, dacă era nevoie. Doamne, cât se putea fura! Atunci s-a întărit și s-a instalat definitiv acest obicei național de nu-l mai poate opri nimeni acum, cu toate DNA-urile lor”, spune Toni Grecu.

Grupul Divertis se remarcase în cei șapte ani de existență (fusesse înființat în decembrie 1981), alături de Ars Amatoria, prin săgețile otrăvite la adresa sistemului, lansate în festivalurile organizate de BTT (Serbările Zăpezii, Serbările Mării etc.). Divertis avea atunci aceeași componență pe care o are astăzi: Toni Grecu, Doru Antonesi, Florin Constantin, Silviu Petcu, Ioan Gyuri Pascu, Cristian Grețcu, Valentin Gora, Doru Părcalabu, Cătălin Mireuță și Dariu Valentin. „Făcusem Revelionul în Părăul

Ioan Groșan, Ioan T. Morar și Toni Grecu, într-un moment de relaxare în ianuarie 1989. Foto: Arhiva personală Toni Grecu

Rece, la Cabana Sorica. A fost nemaipomenit, în sensul că stătusem 30 de înși într-o singură cameră. Toți eram cu prietenele noastre, care ulterior ne-au devenit soții. Am organizat acolo un carnaval în care fiecare eram costumați, unii

în pionieri și Șoimi ai Patriei, alții în țărani și muncitori, alții în «tovarășul» și «tovarășă». Făceam parodie noi între noi, după emisiunile de televiziune și după propagandă ideologică a partidului... Dar, după aceea, a venit trista și lunga

lună ianuarie. Se spune că luna ianuarie este ca ziua de luni la serviciu. Ea reprezintă tristețea începutului după bucuria sfârșitului. La chef și distracție, ordinea este pe dos.

(Continuare în pag. a II-a)

SISTEMATIZAREA ROMÂNIEI

Revolta din Petrova

La scurtă vreme după ce se întoarsese și ei în Petrova, într-o dimineață de luni, tinerii Ardeleanu au auzit o gălăgie neobișnuită pentru acele locuri și acea oră. Când se duse la fereastră, Bogdan văzu cum grupuri destul de mari înaintau pe ulița dispensarului spre centrul satului. Erau și deosebit de mulți bărbați pentru perioada aceasta, când majoritatea plecau la tăiat păduri sau la lucrul câmpului

în Banat. Se comenta cu glas răstît, așa că se putea auzi că sunt revoltați împotriva faptului că s-a decis ca Petrova să devină sat și să aparțină de comuna vecină Leordina.

Deși continua să se considere clujean get-beget, nu putea totuși să nu fie alături de petroveni - mai ales că era vorba aici de o problemă care privea întreaga țară, fiind un alt abuz al regimului. Ideea - izvorâtă, desigur, din capul

„genial” al Marelui Stăpan - se numea „sistemizarea satelor” și avea mai multe aspecte. Unul dintre ele îl reprezentau desființarea comunelor și transformarea lor în sate, ca să se reducă și numărul de primării, școli, dispensare, etc. - din simplul motiv că nu mai era din ce să-i plătești pe cei care lucrau acolo.

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL ZILEI

Nicolae Ceaușescu a avut o încărcată săptămână de lucru, continuând discuțiile cu oficialii străini. La 19 ianuarie a discutat cu trimeșii Organizației pentru Eliberarea Palestinei.

Întâlnire cu reprezentanții OEP

Delegația a fost condusă de Faruk Kaddoumi, șeful Departamentului Politic al OEP. În timpul discuțiilor cu Nicolae Ceaușescu, șeful statului român a primit, un cald salut și cele mai bune urări din partea tovarășului Yasser Arafat, președintele Comitetului Executiv al Organizației Pentru Eliberarea Palestinei, după cum anunța comunicatul Agerpres. Șeful Departamentului Politic al OEP a exprimat mulțumiri și „profunda recunoștință” din partea conducerii

OEP, a președintelui Comitetului Executiv al organizației, pentru „sprijinul consecvent acordat de poporul român, personal de președintele Nicolae Ceaușescu, luptei poporului palestinian, pentru poziția consecventă a României privind rezolvarea pe cale politică a problemelor din Orientul Mijlociu”.

Nicolae Ceaușescu a vorbit, în continuare, despre importanța proclamării statului independent Palestina și a apreciat că, în acele condiții, „sunt necesare noi eforturi în vederea convocării cât mai curând a conferinței internaționale în problemele Orientului Mijlociu, sub egida ONU, la care să participe toate părțile interesate, inclusiv statul Palestina, precum și Israelul și membrii permanenți ai Consiliului de Securitate”.

(Continuare în pag. a III-a)

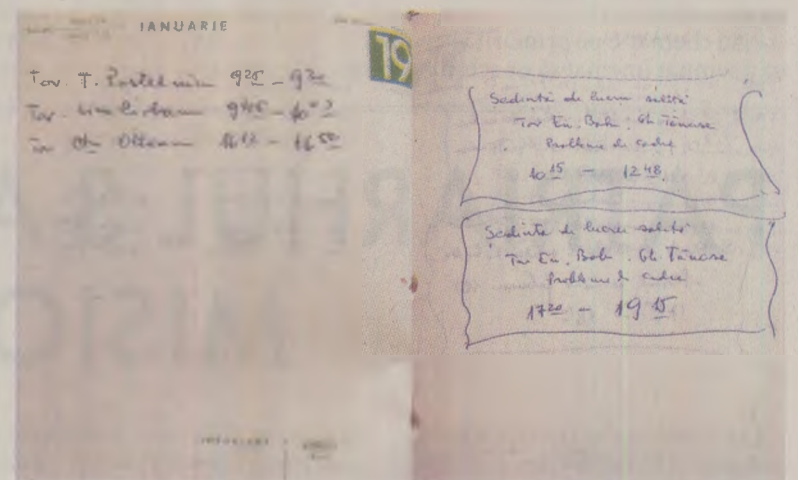
Agenda Elenei Ceaușescu

5 minute pentru ministrul de Interne Tudor Postelnicu (9:25-9:30).

Ne putem închipui că n-a salutată-o cu „să trăiți”, formula preluată de ierarhia de partid din recuzita militară. Deși prin decret prezidențial, în România s-au introdus apelativele oficiale de „tovarăș” și „tovarășă”, adevăratul salut respectuos se păstrase - chiar și la Cabinetul 2 - burghezul, „sărut-mână!”.

De când fiul cel mic, Nicu, fusese trimis la Sibiu, Postelnicu era chemat mai rar în biroul Elenei Ceaușescu. Altă dată o aștepta la prima oră cu fotografiile făcute și dezvoltate peste noapte de ofițerii din subordine. Nu o dată, din amintirile nopții trecute fuseseră transpuse cadre de mare intimitate cu Nicu și ultima „cucerire”. Anexe la raportul deșus pe biroul mamei cu toate datele fetei atașate fiului preabuit din ultimul local unde petrecuse cu „gașca”.

Un sfert de oră discutase Elena Ceaușescu cu Lina Ciobanu, subalternă ei directă în funcția de la guvern (Lina Ciobanu era

viceprim-ministru). Se cunoștea de ani mulți. Țesătoarea cu ascendent sindical fusese „descoperirea” politică a lui Nicolae Ceaușescu. Căci nimeni nu urcă altfel decât „propulsat” (de-un „picior protejat în cizma cazonă ori în pantof de lac”, cum zice Neagoie, aghiotantului Tovarășului).

Între 10:15 și 19:15 - cu excepția pauzei de masă și a primirii generalului Constantin Olteanu - fus-

ese în ședință. Secundată de aceiași Emil Bobu și Gh. Tănase, discutaseră tot probleme de cadre. Se apropia plinara partidului iar în toamnă era programat cel de-al XIV-lea congres al partidului. Mișcările în funcții trebuiau definitive de așa manieră, încât, după „alegerile” din locale și județene, să fie clare nominalizările și pentru „organele” centrale.

Lavinia BETA

JURNALE PERSONALE

19 IANUARIE

Vremea primăvărată continuă. Dar umed, uneori timp posac și apăsător. Mereu somnolența asta. La facultate, fără să pot de la frații căutați. În schimb, Leopold. Îl simt că are față de mine un soi de mică culpabilitate, știe că eu am aflat despre pocrăria ce-a făcut-o lui V.P., și tocmai pentru asta îmi pregătise, ca o „compensație”, textul unei „caracterizări” mirolabile, pentru „formele” necesare pașaportului de vară și, în plus, mă asigură că a vorbit cu decanța, s-o convingă să mă treacă marți prin biroul consilierului pe facultate, o dată cu propunerile de lectori pentru străinătate, ca să câștig timp! Și, deci, trebuie să-i mulțumesc... Oricum, nu aveam nici o calitate să-i scot pe nas in justiția față de Popovici! Telefon de la E., necăjit că i s-a scos și volumul de povestiri de la „Eminescu”. După te romanul i-a fost refuzat acolo, editura i-a oferit drept compensație posibilitatea să dea un volum de proze scurte, ca să nu piardă nici el, nici ea locul din plan. Toate bune, volumul s-a predat și s-a aprobat, trebuia să plece luna asta la tipar. Dar Dulea cere lista titlurilor ce intră în tipar și o mai verifică o dată. Dând de numele lui E.U., face remarcă: Dar tot. Uricaru avea în plan un roman! I se explică: romanul n-a „mers”, a fost înlocuit cu un volum de nuvele. - Avea nevoie de un roman de actualitate, nu de unul de povestiri! Și șterge dintr-o linie

titlul. E încearcă să-l prindă la telefon, imposibil, secretara are, pesemne, instrucțiuni în ce-l privește, tovarășul e de negăsit. Sfătuit să se ducă la București, să intre cumva la Dulea. Ar avea nevoie de o introducere, prin Ghișe, și mă roagă pe mine să-i cer lui Ghișe acest hatâr: să-l introducă la D. Îi explic că toate relațiile mele cu Gh. sunt rupte. Faptul că, ajuns unde a ajuns, cocoțat în nomenclatură, nu doar că m-a uitat, dar îi e teamă și să mă felicite

la 60 de ani ori de Anul Nou, că nu dă măcar un telefon... iată ce m-a lămurit să rup și cu ei. Episod închis. Regret, deci, nu-l pot ajuta. Îl sfătuiască însă să facă singur apel la Gh., care îl cunoaște, îl va sprijini, sunt convins. - Zi pierdută ca să ajung la un nivel de plutire, să pun un minimum de ordine în hârtii, dacă nu pot în mine.

Mirecea Zăciu, Jurnal IV, Albatros, 1998, p. 375

(Continuare în pag. a III-a)

CALENDAR

19 ianuarie (joi)

Soarele a răsărit la 7:46, a apus la 17:07

Luna a răsărit la 14:21, a apus la 6:14

Sărbătoare creștină: Cuvioșii Macarie Egipteanul, Arsenie, Marcu; Sfânta Muceniță Eufrasia

S-a întâmplat la 19 ianuarie 1989

● Sub genericul competiției sportive naționale „Daciada”, în organizarea Asociației sportive I.P.A. - București, la Poiana Brașov s-au desfășurat întrecerile competiției la schi alpin, la care au participat concurenți din Constanța, Oradea, Brașov și București.

● Mihail Gorbaciov, secretar general al CC al PCR, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al URSS, a înmănat înalte ordine și medalii cosmonauților Vladimir Titov și Musa Manarov, care au evoluat timp de un an la bordul stației științifice orbitale „Mir”, informează agenția TASS.

● Trei palestinieni au fost uciși și cel puțin 29 au fost răniți în perioada 18-19 noiembrie în timpul ciocnirilor dintre forțele israeliene de ocupație și participanții la demonstrațiile care au continuat în Cisiordania și Gaza. Trupele de ocupație au recurs la acțiuni represive, au deschis focul. Autoritățile de ocupație au închis, totodată, 33 de școli în Ierusalimul de est, Hebron, Bethleem și alte localități și au interzis accesul ziaristilor la Nablus.

● La Viena s-a pronunțat sentința în procesul unei organizații austriece de traficanți de droguri ce introducea stupefiante în închisori. În cadrul procesului, care a durat un an și jumătate, au fost implicate 288 de persoane. Activitatea filierei a durat zece ani, timp în care o mare cantitate de droguri, mai ales heroină, a fost introdusă în închisori, 12 persoane au fost condamnate la detenție pe diferite termene.

Romona VINTILĂ

CRONICA NEAGRĂ

Pedofilul, ciopârțit cu cuțitul de victima sa de 11 ani

A șaptea sentință a anului 1989, pronunțată de Secția a II-a Penală a TMB, a sancționat un omor oarecum conjugal. Gheorghe Vedeanu se cheamă inculpatul care și-a ucis concubina, Aurora Giura, aplicându-i numeroase lovituri cu picioarele, pumnii și capul în gură, în urma cărora concubina și-a dat obștescul sfârșit. Ostilitățile au decurs în felul următor:

Inculpatul era un concubin profesionist, era un țap logodit, un părci, era omul de la munte cum le prinde cum le... și îi plăcea atât de mult să... concubineze, încât își aducea de multe ori concubinele recente în casa concubinilor mai vechi și trăia cu toate, de-a valma, într-un asemenea concubinaj concupiscent și animalic, că morala socialistă era cu adevărat oripilată și se ascundea ori de câte ori dădea ochii cu el, satul naibii, Don Juan de Bolintin, care avea să devină în scurt timp Cassanova de Jilava pentru 16 ani și ceva...

Îi făcuse cu ochiul concubinului Gheorghe spațiul loca-

tiv generos al mai vârstnicei Aurora, îi făcea și ei, din când în când, câte o bucurie, însă îi plătea bucuriile cu umilinte insuportabile. În seara zilei de 27 iunie 1988, inculpatul i-a prezentat-o victimei pe bucuria numită Sora Voicu, la fel de bucurioasă și de chitrofonită ca și el, în urma îngurgitării unor cantități neprecizate de vodcă „Cristal”, zisă și „moartea ficatului”. I-a prezentat-o victimei pe respectiva, cerându-i să îi hrănească și să-i adape; nefericita Aurora le-a dat să crape în ei tocană de cartofi cu parizer prăjit și țuică veche până ce i-au apucat poftele și au început să... concubineze sub nasul nefericitei gazde. Era deja insuportabil, femeia i-a pofțit afară și a aruncat în ei cu solnița de pe masă. Sarea s-a împrăștiat pe dușumea, prevestind gălăvea. Inculpatul i-a tras un șut în cur doamnei Sora, trimițând-o la plimbare, ca să se poată răfui în voie cu concubina cea geloasă...

(Continuare în pag. a III-a)

Aici Radio Europa Liberă

Se știe cât de problematic era în perioada comunistă să trimiți sau să primești scrisori de „afară”. De aceea foarte mulți români ocoleau Poșta Română și trimiteau scrisorile și prin bunăvoința turiștilor, care veneau vara pe litoral. În rândurile de mai jos vom citi scrisoarea lui MICHAEL JACKSON DIN SIBIU, care și-a trimis doleanțele muzicale

adresate lui Andrei Voiculescu prin intermediul lui Sepp Kleinfelder, cetățean german (originar din România) venit în concediu la Mamaia. De aceea, în picul trimis, din Karlsruhe pe adresa lui Andrei se găsește două scrisori.

În prima, Sepp prezintă situația: „Alăturat vă trimit un bilet de la O.B. din Sibiu, pe care l-am cunoscut la

Mamaia, în România. Neștiind adresa dumneavoastră mi-a spus unde faceți serviciul (Radio Europa Liberă). Am acceptat să aduc biletul lui pentru dumneavoastră știind adresa poștală, căci eu însumi am fost în studioul (Europei Libere) pe vremea regretatului Noel Bernard”.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

„Elena Ceaușescu mi-a suspendat dreptul de semnătură“

La 19 ianuarie 1989, istoricul Gheorghe Buzatu i s-a deschis dosar de urmărire informativă operativă. Fostul senator PRM își amintește: „Povestea acestei întâmplări începe în octombrie 1988. Eram atunci secretar științific al Institutului A.D. Xenopol din Iași și am primit vizita unui cercetător evreu - Jean Ancel. L-am invitat să prezinte o comunicare despre situația evreilor din România între anii 1942 și 1946. M-a întrebat, înainte de prezentarea lucrării, dacă poate spune tot ce știe. I-am spus că da. Am insistat chiar să nu

omită nici un amănunt. A fost punctul lui de vedere, însă a cam inflamă spiritele.

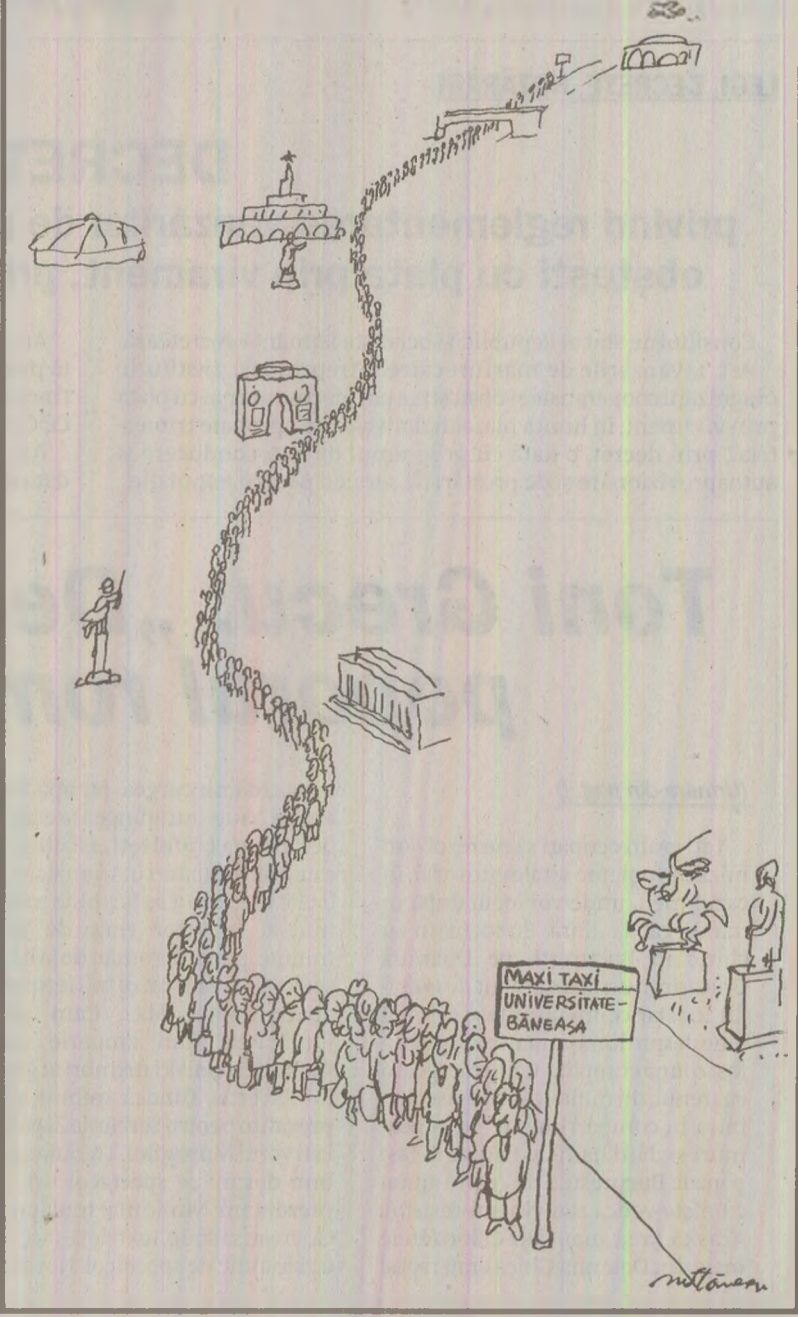
De la acea conferință s-au făcut trei note informative. Știu acum acest lucru, pentru că recent, în urmă cu câteva luni, mi-am consultat dosarul de urmărire la CNSAS. Acele note au ajuns la București, unde Ilie Ceaușescu a decis că eu am trădat.

La asta, am aflat tot după consultarea dosarului, s-a adăugat concluzia unei note cu numărul 0025371 de la 1 noiembrie 1988. Acolo se preciza că «în 1987, cel în cauză», adică eu, «prezentând

o conferință la Universitatea din Portland, Statele Unite, a afirmat că el nu se scuză de politică și că socialismul a învins în țările din răsăritul Europei printr-o greșală». Mai departe, s-a adresat auditoriului, care era format din americani și români, spunându-le «să fie liniștiți, că în curând regimurile comuniste din răsăritul Europei s-ar prăbuși. Auditoriul a rămas descumpănit față de aceste informații aberante».

(Continuare în pag. a III-a)

CARICATURA ZILEI

SISTEMATIZAREA ROMÂNIEI

REVOLTA DIN PETROVA

(Urmare din pag. 1)

Pe de altă parte, se urmărea mutarea țăranilor în blocuri, ca să li se ia și micile loturi de pe lângă casă. Aceste blocuri de patru etaje nu erau, însă, prevăzute cu canalizare, ca la oraș, așa că locuitorii lor aveau parte numai de dezavantajele de la țară – adică fântâna și latrina în curte. (Se mai dorea și mutarea cu forța a pensionarilor la țară, tot în astfel de blocuri, ca să se elibereze locuri în oraș pentru muncitori – dar aceasta nu s-a reușit, fiindcă n-a mai fost timp.)

Știind că, în sudul țării, abuzurile asupra țăranilor fuseseră duse la îndeplinire fără murmur, Bogdan se bucura că în sfârșit cineva protestează. Abia aștepta să afle mai multe amănunte – și norocul a făcut să apară destul de repede în dispensar cumnata necheșului Țăranu, care stătea și ea în centrul satului.

– Ce se întâmplă aici?
– Dom' doctor, e bai mare. Vor să ne transforme în sat și să fie centrul de comună la Leordina. Asta înseamnă că pentru fiecare scrisoare sau fiecare act de semnat de la primărie ar trebui să mergem până acolo. Ba, mai mult, și registrul funciar o să treacă acolo – așa că or să ne ia și pământurile.
– Bine-bine, dar cum s-a putut așa ceva de pe-o zi pe alta?
– Au chemat-o pe primărița la partid, și ea a semnat imediat să ne schimbe în sat.

Ei nu-i pasă, căci e zănitură. A venit de undeva de lângă Brașov și n-are nici un pic de pământ aici.

Asta se adăuga la faptul că, deși trecuse ceva vreme de când era medic în comună, nici n-o cunoscuse pe primărița – care își îndeplinea funcția ca pe orice sarcină de partid, adică fără nici cea mai mică tragere de inimă. Voia totuși să știe dacă această femeie a călcat măcar în Petrova de când erau ei acolo.

– Primărița a fost pe-aici zilele astea?
– Da. Chiar azi dimineață oamenii au vrut s-o rupă în bucăți, dar a fugit cu trenul, nu știm cum.

Pentru un om care știa istoria acestor locuri – începând de la cum a căzut Sarmizegetusa, era ușor de bănuț cum a scăpat cea care ar fi trebuit să-și apere oamenii. În același timp însă, un pasionat de domeniu își dădea seama că trăiește în acel moment evenimentele memorabile, deci trebuia să lase la o parte ce s-a petrecut în urmă cu aproape 2.000 de ani. Toate acestea îi trecură într-o clipă prin minte tânărului medic, astfel că se hotărî să își continue întrebările:

– Care este situația acolo, în centru? Am văzut de dimineață că vin grupuri de oameni de pe toate dealurile.

– E nenorocire. Au venit din toate părțile și au blocat drumul național. Au spart geamurile și au dat foc la primărie și cer să vină prim-secretarul, căci nu discută decât cu el. Cele mai furioase erau

femeile, care-și duceau și copiii. Acum parcă s-au mai potolit, căci viclele le-a spus că va veni încoace primul-secretar. La început însă n-a putut răzbi singur – așa că l-a chemat în ajutor și pe cumnatul meu.

Bogdan Ardeleanu abia aștepta să vadă cu ochii lui că în sfârșit țăranul român se ia de piept cu oricine pentru pământul său, așa că se îmbracă repede și se duse glonț la primărie. (Ileana rămăsese în dispensar pentru orice eventualitate, dar era absurd să crezi că ar fi venit cineva la consultație, când practic tot satul era pe șoseaua principală.)

Făcându-și loc printre oamenii care flancau drumul mare încă de la ieșirea din ulița dispensarului, ajunse destul de repede peste drum de primărie. I-a sărit în ochi că asistenta nu exagerase cu nimic: clădirea era plină de fumeingine și cu geamurile sparte, iar mobilele erau aruncate în curte sau în drum. Femeile – cu copiii în fata lor (ca la Lupeni, în 1929) – urlau și se agitău, dar nu mai existau acte de violență. Oricum, nimeni n-ar fi îndrăznit să le agreseze, căci în spatele lor stăteau bărbații – tăcuți, dar cu figuri deloc prevestitoare de bine, mai ales că aveau și topoarele la ei. Lui nu avea însă de ce să-i fie frică, fiindcă îi ajutase pe mulți dintre ei – și oamenii țineau cont de asta. Se amestecă în discuții, asigurându-i pe cei din jur de sprijinul lui moral, după care trecu drumul și spuse câteva

vorbe bune și viceprimarului, pentru că stima lui față de acesta nu era conjuncturală sau de suprafață, așa că puțin îi păsa de reacțiile celor din jur. (De altfel, nici în acea împrejurare „viclele” nu-și pătase obrazul prin ostilitate pentru săteni – ar fi însemnat să își calce pe inimă, și evident că nu era genul de om care s-o facă – ci se rezumase la a încerca să păstreze ordinea.) Era bucuros că șoseaua națională se eliberase, în așteptarea liderului de partid din județ, și de-a dreptul încântat că autoritățile de partid și milițienii din sat dispăruseră ca-n gaură de șarpe.

Într-un târziu, apărură și coloana oficială de la Baia-Mare. Prim-secretarul coborî dintr-un Mercedes (asta tot în cadrul patriotismului socialist) și îi asigură pe oameni că Petrova va rămâne comună. Ei au întâmpinat aceste cuvinte cu aplauze, urale și ovății (așa cum scria în ziare că erau permise cuvântările Marelui Stăpân), dar singurul clujean din mulțime era sceptic, fiindcă știa cât prețuiește cuvântul unui slujitor al regimului. Se gândea că există totuși o speranță, datorită faptului că oricând petrovenii ar putea relua revolta dacă le-ar fi înșelate așteptările.

Toate acestea le povesti soției lui când se întoarse la dispensar – și a fost destul să pomenească de cutia Pandorei pentru ca și ea să înțeleagă pe ce se baza. Se vede că a avut dreptate, căci nu a mai auzit să

se pună problema alipirii la Leordina. Mai mult decât atât, data următoare când s-a întors la Cluj a aflat de la bunicul său dinspre mamă că „Europa liberă” spusese că Petrova era una din cele două comune (cealaltă a fost Parva, jud. Bistrița-Năsăud, dacă nu mă înșeală memoria), din toată țara, care se împotrivesc sistematizării satelor. Desigur că n-a scăpat ocazia de a le povesti bunicilor că a fost martor ocular la evenimentele, fără însă să se implice prea tare (asta ca s-o liniștească pe bunica, și ea membră de partid încă din anii '50, care – amintindu-și de acea perioadă – se temea de repercutiunile asupra nepotului preferat).

După ce a auzit cu urechile lui ce vorbeau posturile străine, Bogdan s-a simțit oarecum împlinit – deși continua să-și dea seama că n-are nici un merit în desfășurarea evenimentelor – și abia aștepta să fie întrebat de cei din jur despre ce s-a întâmplat acolo. Cele mai lungi și mai consistente discuții le purta – desigur – cu singurul om din familie care asculta constant „Europa liberă”. Amândoi erau pentru precizie, așa că bătrânul Mircea Vlădescu găsea înțelegere numai la nepotul său atunci când afirma că filmele despre primul război mondial – mai cu seamă cele referitoare la luptele de pe Jiu – nu sunt veridice. Știa el ce știa, căci avea amintiri de pe vremea aceea – și era doar un țânc. Nostim era faptul că formația lui de

militar se vădea într-un domeniu aparent cu totul străin de război (deși nu tocmai). Când urmăreau împreună meciuri de fotbal – în special cele din cupele europene – Bogdan se distra teribil când, la câte-o pasă greșită, îl auzea pe bunic zicând: „Hait! Iar a dat-o la inamic!”

În povestea mișcării din Petrova mai era ceva care-i provoca tănărului Ardeleanu o satisfacție răutăcioasă: evenimentele se produsese după sfârșitul lui ianuarie – ca un fel de „cadou” de ziua de naștere a Marelui Stăpân. Era binevenit acest lucru, fiindcă de ani buni se pusese pe același plan – ba chiar pe unul mai înalt – aniversarea sefului statului cu aniversarea Unirii de la 1859.

Toate acestea au fost comentate îndelung în familie, dar vorbele rămăneau vorbe, și celui ce fusese acolo îi părea rău că nu se trăsese concluzia practică: regimul era departe de a fi așa de puternic cum voia să pară – dovadă că dădea înapoi la prima opoziție fermă. Totul era să demonstrezi că nu ți-e frică, dar un om singur nu putea face minuni. Din păcate, solidaritatea nu era punctul forte al românilor, și stălpul regimului știa acest lucru, fiind buni cunoscători ai psihologiei maselor. Supușii care gândeau (fenomen destul de rar, și chiar stânjenitor, în acea vreme), știau și ei asta – și de aceea sperau doar în Gorbaciov.

Ioan BOZAC
medic, Cluj

PATRIARHUL S-A ÎNTORS DIN CĂLĂTORIA MISIONARĂ ÎN INDIA

La întoarcerea din vizita efectuată la Roma și în India între 4 și 18 ianuarie 1989, Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist a ținut un discurs, la Reședința Patriarhală din București, în care s-a referit la vizita sa ca la un eveniment al Bisericii noastre. Înaltul ierarh a spus printre altele: „Considerăm că prezența noastră timp de aproape două săptămâni în marile centre de cultură și tradiție ale Indiei, dar mai cu seamă întâlnirile frățești pe care le-am avut cu reprezentanții Bisericii Ortodoxe Siriene, cu reprezentanții celorlalte Biserici creștine prezente la festivitățile de la Kottayam, cu reprezentanții religiilor necreștine din statul Kerala, cu reprezentanții autorităților locale și guvernamentale centrale de stat, cu oameni de cultură și artă din întreaga Indie are multiple și profunde semnificații”. Patriarhul considera că, pentru delegația română, întâlnirea cu creștinismul din acea parte de lume înseamnă o fericită ocazie de apropiere între popoarele respective. Părintele Patriarh s-a referit și la trecerea pe la Vatican, de la 5 ianuarie, care putea să îi aducă probleme la revenirea în țară.

„Condițiile de călătorie au făcut ca la Roma, cu prilejul escaladei de o zi ca oaspeți ai Comisiei pontificale pentru unitatea creștină, să am o întrevvedere particulară cu Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al II-lea. A fost un prilej de cunoaștere directă a strădaniilor și aspirațiilor celor două Biserici, a dorinței lor de promovare a dialogului și a colaborării pentru

realizarea unei lumi mai drepte și mai bune, o lume a păcii și a unei înțelegeri. Un moment deosebit de înalțator a fost când am oferit Sanctității Sale ediția jubiliară a Bibliei de la București și o icoană pe sticlă reprezentând pe Sfinții împărați Constantin și Maica sa Elena. S-au exprimat aprecieri elogioase față de această realizare istorică a Bisericii noastre și față de statornicia cu care poporul român a păstrat latinitatea și unitatea limbii române. Dorind să marcheze această întâlnire istorică, Sanctitatea Sa Ioan Paul al II-lea ne-a oferit «Crucea de aur a Sfântului Constantin».

Patriarhul Teoctist și-a încheiat astfel discursul despre vizita sa de acum 20 de ani: „Putem numi această călătorie misionară și apostolică, făcută din dragoste și stimă pentru Biserica Siriană din India față de care am purtat mesajul de pace, de cultură și de înfăptuire ale Bisericii și poporului român”. (Citatele sunt preluate din volumul „Suspini după unitatea credinței”, Editura Arhiepiscopiei Bucureștilor, 2006).

Ar fi fost riscant ca Patriarhul să se refere și la amenințările pe care le-a primit cât a fost la Roma, așa că le-a trecut sub tăcere. Dar este adevărat că nici autoritățile române nu au acționat agresiv, considerând „un succes” întâlnirea celor doi capi de biserică, succesul fiind judecat după relatările elogioase din presa italiană. Presa noastră nu a scris nimic, se înțelege, domeniul religios fiind unul tabu.

Daniela ȘONTICĂ

Patriarhul Teoctist, lângă Sanctitatea Sa Basilius Mar Thoma Mathews I, Catolicos al Răsăritului și al Bisericii Ortodoxe Siriene din India, la Seminarul din Kottayam, India

LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI

DECRET AL CONSILIULUI DE STAT

privind reglementarea vânzărilor de mărfuri către întreprinderi, instituții, organizații cooperatiste și obștești cu plata prin virament, prin unitățile de desfacere ale comerțului de stat și cooperatist

Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România decretează:
Art. 1. Vânzările de mărfuri către întreprinderi, instituții, organizații cooperatiste și obștești se pot efectua numai cu plata prin virament, în limita plafoanelor valorice aprobate trimestrial, prin decret, o dată cu programul de autoconducere și autoaprovizionare și de prestări de servicii pentru populație.

Art. 2. Vânzările de mărfuri cu plata prin virament, în limita plafoanelor aprobate, se pot realiza numai prin unități distincte stabilite de Ministerul Comerțului Interior, CENTRO-COOP și UCECOM.

Art. 3. Prevederile prezentului decret se aplică începând cu data de 1 ianuarie 1989.

Pe aceeași dată se abrogă Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 460/1961, precum și orice alte dispoziții contrare.

Nicolae Ceaușescu
Președintele Republicii Socialiste România
Monitorul Oficial, 19 ianuarie 1989

RADIOGRAFII CULINARE

Momente din perioada „Live is Life!”

Mare nenorocire și cu intreruperea curentului asta! Una-două se oprea curentul pentru patru, până la 12 ore. Motive? Ba că era, nu știu pe unde, o avarie, ba că trebuia să facem economie, pentru că era seacă, ba că erau inundații, ba că trebuia pur și simplu să facem economie și gata! Ce atâtea discuții?! Se intrerupea curentul și rămăneai pe întineric. De aceea la mare preț erau lanternele, din RDG, pătrate, mari și cu un suport care te ajuta să le proptești pe masă. Cu patru baterii mari aveau curent o săptămână și copilul putea să facă lecțiile, iar tu să toci zarzavatul pentru ciorbă. „Live is Life!”

Asta nu era nimic, dar marea problemă era frigiderul! Cu el era o mare durere, pentru că, dacă se oprea curentul când nu erai acasă, să zicem pe la ora opt și te întorceai seara târziu, aveau toate șansele să găsești bucătăria plină de apă scursă din congelatorul dezghețat, mâncarea în clăbuci și aerul invadat de mirosuri insuportabile. Dar românul, care poate să se descurce în toate situațiile și mai ales în cele de „criză”, a găsit și atunci o rezolvare. A inventat „frigiderul oltenesc” (de ce oltenesc? nu știu). Acesta consta într-o construcție din bare de fier, montată la fereastra de la bucătărie. Piața „frigiderelor oltenesci” era cât se poate de prosperă și de diversificată! Că îl făceau pe comandă, la un atelier de fier forjat, la un „mandatar” ori ți-l con-

fecționa cumnatul sau un prieten de familie la fabrica unde lucra și-l scootea pe șest întreg sau îl perfectă la domiciliu, avea „frigider oltenesc”! „Live is Life!”

Majoritatea blocurilor din cartierele orașelor din țară aveau în dotate aceste grilaje. Atât în București, cât mai ales în provincie, unde tăiatul curentului era mult mai frecvent, „frigiderul oltenesc” ocrottea hrana localnicilor. „Live is Life!”

După dorința și măiestria artistică a proprietarului, aceste grătore metalice montate în afara ferestrei erau adevărate opere de feronerie, dotate în partea de jos, după necesități, cu un blat din tablă sau chiar cu o ladă metalică, acoperită cu un capac mobil. În ladă se puteau păstra legume, fructe, slănină, salam, carne și chiar mâncare în vase bine acoperite, din toamnă până târziu în primăvară. Erau folosite și ca răcitoare rapide de preparate. Adică îți puteai pune oala cu ciorbă, craița cu mâncare sau castronul cu budincă la răcit după ce ai gătit. Și mai avea un rost, acela de a tine copilul departe de dorința de a escalada geamul atunci când îl lăsa singur, cu ușile de la dormitoare închise și cu acces liber la baie. Nu, nu este umor negru! Mulți copii au stat așa acasă! Numai părinții lor nu vor să-și mai amintească! „Live is Life!”

Veronica BECTAȘ

Budincă de tăiței

Ingrediente: 250 g tăiței, 50 g stafide, 2 linguri rom, 200 g nuci, pisate, 150 g zahăr, două ouă, sare, 50 g margarină, zahăr vanilinat.
Preparare: Se fierb tăiții în apă cu sare, se scurg și se răcesc, se amestecă împreună cu stafidele ținute în rom timp de trei patru ore, nucile pisate, zahărul, ouăle și margarina topită. Compoziția obținută se toarnă într-o formă unsă cu margarină sau cu ulei, tapetată cu pesmet și se dă la cuptor la foc potrivit. Se servește presărată cu zahăr vanilinat.

JURNALUL OMULUI SIMPLU

„Elena Ceaușescu mi-a suspendat dreptul de semnătură”

(Urmare din pag. 1)

Aceste note, împreună cu concluzia lui Ilie Ceaușescu, au ajuns la nivelul Cabinetului 2, la Elena Ceaușescu. La 13 ianuarie 1989, aceasta mi-a suspendat dreptul de semnătură în toate publicațiile din România.

La două săptămâni după aceea, mi s-a comunicat și mie, iar secretarul general al Academiei m-a informat că urmează să părăsesc Academia, intrucât ei mă plăteau ca să scriu, iar acum nu mai aveam dreptul să semnnez nici o lucrare. Această hotărâre s-a aplicat până la 22 decembrie 1989.

Lucrările înscrise la edituri au fost tăiate. La o lucrare unde colaboram am fost pur și simplu radiat. În vara lui 1989, la centenarul morții lui Mihai Eminescu, am scos un volum de 1.200 de pagini și l-am antedat – 1988 – ca să îl pot tipări.

În acest timp, având în vedere că puteam să protestez, la 19 ianuarie 1989, mi s-a deschis dosar de urmărire informativă operativă, cu numărul 4638. Acest dosar are acum 234 de pagini. Am aflat cu surprindere din acest dosar că «Gheorghe Buzatu», adică eu, «a fost racolat sau se află într-un stadiu premergător racolării de servicii de informații ale Statelor Unite». Și se prezintă o serie de măsuri informativ-operative care urmau să se ia. (o cunoscută Andreea SMINCHIȘE)

(Urmare din pag. 1)

Totți eram ocupați să ne rezolvăm micile probleme vitale cum ar fi, în cazul meu, unde voi locui după ce mă dă gazda afară. Eu locuiam cu chirie în București, pe Doamna Ghica, într-un apartament de la etajul 10. Dar ce-mi amintesc cel mai bine despre luna ianuarie 1989 e că a fost o lună cumplită. Când mergeam cu trenul, țin minte, zăpada viscolită intra în compartimente pe la geamuri și dărdăiam de frig de la Iași până la București. Dacă nu te ajutai cu niște vodcă sau vin, nu rezistai. Acasă era și mai rău. Caloriferelor mele din Doamna Ghica erau reci și

apa caldă nu curgea. Iar apa rece – apa de băut – nu ajungea la etajul 10 decât atunci când toți ceilalți se culcau. Adică după zece și jumătate, căci de la zece, când se termina programul la televizor, timp de 30 de minute, poporul român de la bloc se spăla. N-o să uit cât oi trăi iernile din apartamentul ăla... Cam pe la jumătatea lunii ianuarie m-am întâlnit cu ceilalți membri ai grupului Diverts, fiindcă trebuia să ne pregătim pentru Serbările Zăpezii de la Izvorul Mureșului. Trebuia să vorbim despre ce spectacol urma să prezentăm. Nimic mai mult pentru că, vreau să spun, textele se făceau cu o zi înainte de spectacol. Noi aici, la

București, fixam doar temele, care nici ele nu erau bătute în cuie. Dar, indiferent de frigul de afară și de frigul din casă, întâlnirile noastre erau foarte vesele. Ne distram copios – dar copios, înțelegem? – pe seama politiciii de partid și de stat, în care sloganurile limbii de lemn se transformau în glume incendiare. Astfel, «Pionierii de azi, uteștiții de mâine» deveneau «Uteștiții de azi, refegiștii de mâine» sau «Cine bate seara la fereastra mea/E Securitatea, nu te speria!». Circulau, pe vremea aceea, și poezii antisistem «de sezon», ca să zic așa, cu care ne mai «încălzeam». Una era teribil de realistă și de cinică: «Afară-i frig, în

casă-i frig/ Deschid fereastra, o închid/ Slăvă, ție, scump partid/ Că am geam ca să-l închid!».

Toni Grecu n-avea televizor, în frigurosul său apartament de la etajul 10. Renunțase la el din 1987, căci n-avea la ce să se uite... Mă duceam în schimb la niște prieteni, să văd filme pe video – își aminteste el. Era o adevărată modă. De fapt, o defulare. Și vreau să spun, apropo de asta, că Irina Margareta Nistor a făcut un bine urias publicului român, ea era vocea filmelor necenzurate, interzise în cinematografe ori la televiziune. Era nelipsită din casele oamenilor care aveau video și care, la un moment dat, erau foarte mulți. Când

apărea un film bun, era sărbătoare în oraș. Se făcea trafic de casete, se făceau schimburi... Iar viziunile aveau loc în grup. Erau petreceri cu vizionări de filme și bancuri politice, pe care le culegea fiecare de pe unde venea. Erau, de fapt, mici răzburări împotriva sistemului. Răzburări care, strânse pic de pic, de la mine, de la colegii din Diverts, de la fiecare român, clipă de clipă, un după un, au făcut marea lehamite și ura națională, transformate în Revoluția din decembrie. Nimeni nu și-ar fi închipuit atunci că acel ianuarie trist, sărac și înghețat, avea să fie ultimul din istoria comunistă a acestei țări.

Miron MANEGA

Alegeri în organizațiile UTC din Armată

Tinerii recruți erau nevoiți să asculte ore în șir și discursuri propagandistice

La 19 ianuarie, în unitățile și instituțiile militare de învățământ erau în desfășurare adunările generale de dare de seamă și alegerile organizațiilor UTC. Adunările trebuia să dezbăte modul în care birourile UTC au acționat sub îndrumarea organizațiilor de partid pentru educarea comunistă și revoluționară a tinerilor militari. Fiecare organizație UTC-istă mai trebuia să-și facă autocritica și să își ia noi angajamente pentru îndeplinirea sarcinilor ce rețeauă pentru

Armata din hotărârile Congresului al XIII-lea al PCR, considerat la acea dată cel de referință. Aceste sarcini la care se angajau UTC-iștii din Armată constau în perfecționarea propriei pregătiri și creșterea numărului de militari de frunte și de specialiști de clasă. Totodată, tinerii comunisti militari se mai angajau să ridice nivelul de cunoștințe ideologice, militare, de specialitate și generale, pentru a obține calificative superioare la toate categoriile de instrucție.

Organizațiile UTC mai vizau în dezvoltarea lor ce măsuri să se ia pentru diversificarea activităților culturale-artistice pentru atragerea unui număr mare de militari la festivalul național „Cântarea României”, dar și la competițiile sportive de sub egida „Dacia”. Tinerii militari comunisti erau îndemnați să privească autocritic lipsurile din unitățile militare ca dovadă a faptului că UTC-ul reprezenta o școală pentru adevărații revoluționari. Adunările se încheiau cu

hotărâri, cu principalele măsuri și acțiuni de îndeplinit. Cei care se dorea a fi aleși drept conducători ai UTC în unitățile militare aveau un profil standard: trebuia să dovedească o bună pregătire politico-ideologică și profesională și să fie apreciați în subunitățile lor.

Întregul proces al alegerilor organizațiilor UTC și al adunărilor generale ale dărilor de seamă a durat în acel an până la 28 februarie 1989. **Răzvan BELCIUGANU**

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Magazinul „Unirea”, pe care l-am proiectat în 1975 după cele mai valoroase exemple de profil din lume, cu o claritate a orientării cumpărătorilor, cu o dimensiune optimă ca desfășurare în plan, cu o amplasare corespunzătoare a scăriilor rulante, a depozitelor de marfă, a sălilor de vânzare, încât să rezulte o interferență nederanjantă între funcțiuni, cu fațade moderne, la nivel contemporan, magazinul „Unirea” – proiectul vieții mele, a fost ucis! Mutat, acoperit cu o fațadă hidoasă, amplificat cu o caracatiță, a devenit dintr-un etalon de comerț un monstru... așa cum a vrut el, susținut în acest punct al orașului. Când am coborât în stația de metrou, praful înecăcios era gros până la sufocare, la fiecare cădere a zidurilor de sus, trâmbea de praf pătrundea ca o suflare de balaur, inundând tunelul metroului. Călătorii, așteptând metroul, țineau batiste la gură și la nas... sus era prăpădul, jos efectul.

George Leahu, arhitect în „Epoca de aur”, Fundația Academia Civică, 2004, p. 220

rit... se dărau criminal, de ură, cu cele mai distrugătoare mijloace tehnice, cele două case boierești, vile cu turnuri și foșoare situate în vârful de intersectare a Căii Victoriei cu Bd. Ana Ipătescu. Două palate splendide, solide, făcând parte organic din arhitectura de valoare unică a Bd. Ana Ipătescu se dărau, se demolau, pentru a face loc indicației lui: în locul lor, un bloc de 9-14 etaje, uriaș, hidos, și s-o împărțesc și altora care se nelegat de specificul zonei, trântit cu brutalitate, cu aroganță de stăpâni absoluți și de despoți în acest punct al orașului. Când am coborât în stația de metrou, praful înecăcios era gros până la sufocare, la fiecare cădere a zidurilor de sus, trâmbea de praf pătrundea ca o suflare de balaur, inundând tunelul metroului. Călătorii, așteptând metroul, țineau batiste la gură și la nas... sus era prăpădul, jos efectul.

M-am plimbat prin parc – ceea ce nu mi-a făcutem de vreo patru luni (nu patru, trei). M-am simțit nespus de bine. Ca acasă, în orele de bună stare. Am fost în plăcuta companie a lui D., care se

chinuiește în căutarea Absolutului (ca eu pe vremuri). El așteaptă să-l ajut în această căutare, deși i-am spus pe șleau că n-am cum și n-am cu ce. În această privință, eu m-am declarat de mult falimentar. La ora actuală și de nenumărați ani încoace, „absolutul” e pentru mine dragostea, intru atât încât reușesc s-o intrușez, s-o actualizez, s-o mărturisesc și s-o împărțesc și altora care se nelegat de specificul zonei, trântit cu brutalitate, cu aroganță de stăpâni absoluți și de despoți în acest punct al orașului. Când am coborât în stația de metrou, praful înecăcios era gros până la sufocare, la fiecare cădere a zidurilor de sus, trâmbea de praf pătrundea ca o suflare de balaur, inundând tunelul metroului. Călătorii, așteptând metroul, țineau batiste la gură și la nas... sus era prăpădul, jos efectul.

George Leahu, arhitect în „Epoca de aur”, Fundația Academia Civică, 2004, p. 220

după filosoful german, sună astfel: „De ce este de fapt ființare și nu, mai degrabă, nimic?”. Hai să răspundem, dacă ne țin curelele. Nici Leibnitz, nici Heidegger nu s-au încumetat să ne lămurească. Eu ce să mai zic? Tac.

De îndată ce este pământul, ca și cerul, este omul, ca și neomul, sunt animalele, ca și arborii (pomii), de îndată ce este viața, ca și moartea, tot așa, la nesfârșit, este și sunt câte în lună și în stele. Nimicul, Vidul, Golul de care vorbesc unele religii, ca și unii filosofi, sunt greu, dacă nu imposibil de atestat. Unii, conștient și proclamând vidul, nihilismul, nihilismul, sunt determinați de ceea ce văd și gândesc despre viață și lume, de ororile și potrivnicile istoriei, ale unei istorii ivite parcă ex-nihilo. Față de ceea ce este și sunt (uriasă și inconștientă intruchipare), Nimicul, Vidul nu pot avea întemeiere decât prin miracol, după cum prin miracol există toate cele destinate cunoașterii și viziunii noastre limitate, intrucât antenele noastre sânt departe și insuficiente spre a pătrunde misterul tuturor lucrurilor la care avem acces.

Arșavir Acțerian, Jurnal în căutarea lui Dumnezeu, Institutul European, Iași, 1994, p. 198-199

ARTICOLUL ZILEI

La izvoarele aluminiului

Dacă priviți de la înălțimea unei aeronave spintecând văzduhul hlamida de nea a Munților Pădurea Craiului din Bihor și observați că în unele locuri albul zăpezii este vrăstat cu roșu, să știți, negreșit, că de acolo a ieșit, din adâncurile pământului, „piatra roșie” a bauxitei ce a dat naștere aluminei și apoi aluminiului pentru aripile îndrăznețe și cizelatul fuzelaj al avionului cu care zburăți de la București la Oradea sau invers.

Aici, în aceste locuri binecuvântate de natură, susură izvorul aluminiului românesc, răspândindu-și și paraiele roșietice zeci și zeci de kilometri pătrați.

Acum, pe albul zăpezilor de pe dealurile și Munții Bihorului bauxita roșie pare o rană adâncă și deschisă, care pălăie parcă aburind... Prin aceste „rani” ale pământului, în timpul primilor doi ani și jumătate ai primului război mondial, s-au scurs sute de mii de tone de minereu de bauxită, luând calea strănătății și neoprindu-se decât la o fabrică de aluminiu de lângă Rhin.

Astăzi, izvorul aluminiului românesc nu-și mai varsă paraiele dincolo de frunțile țării. În anul 1950 s-a trecut la exploatarea zăcămintului, iar la 21 aprilie 1965, anul Congresului IX al partidului, din Oradea pornește prima șarjă de alumina hidratată românească pentru a fi preschimbată, prin electroliză, în aluminiu, la Slatina.

Interesant însă că acest aluminiu, ușor și strălucitor ca argintul, ca și cum ar vrea să-și ascundă nobilul rang și stirpe aleasă, se travestește imbrăcând, cu răbdare de ere geologice, mantia roșiatică și vopsită în oxizi de fier și întărită cu fire de siliciu și albituri de calciu și se ascunde în Munții Bihorului de parcă ar dori neapărat să se piardă urma, luând o altă identitate: bauxita.

Dacă înainte de a veni la Dobrești am văzut mineri „negri” de cărbune în minele de la Budoii Nord și Voivozi, acum am avut ocazia să văd și mineri „roșii” de praf de bauxită. Pentru că bauxita cea mai bună, adică aceea cu un conținut cât mai mare de oxid de aluminiu, se ascunde la adâncimi mai mari. La sectoarele de exploatare Cornet și Zece Hotare, minerii coboară în adâncime pentru a smulge din captivitatea rociilor de calcar oxidul de aluminiu, atât de prețios pentru industria noastră. Strania mină de bauxită, deosebită față de cea de cărbune, pare un soi de galerie de pesteră în peretii cărora mai strălucesc ca niște rubine stinse pietricelele de bauxită. Galeria este armată când se întâlnește în miezul pământului vreun gol carstic, alte părți din galerii sunt „toreretate”, adică tencuite în așa fel încât să nu se prăbusească peretii și tavanul la șocul pușcăturilor care smulg bauxita din rocă. Minerii frunțași din acest an, Teodor Mihalca și Dumitru Ilea, știu foarte bine toate tainele acestei „pietre roșii” pe care o trezesc zilnic din milenarul somn geologic pentru a o pune în slujba oamenilor.

Aici Radio Europa Liberă

(Urmare din pag. 1)

Apoi urmează scrisoarea lui Ovidiu adusă din România: „Dragă Andrei, îți scriu pentru prima oară într-un mod mai puțin obișnuit... Deși sunt în concediu, aici pe litoralul Mării Negre, și aud valurile mării, însă fără prea mare efect, deoarece, din păcate, nu mă prea inspiră. Prietenul meu din RFG o să îți-o trimită când va ajunge acolo. Preferențele mele muzicale coincid cu ale tale, într-o oarecare măsură: Michael Jackson & George Michael ca „number one”, Chris Rea, Chris de Burgh, Jimmy Buffet (nu știu dacă am scris bine!) și rămâne la alegerea ta ceea ce va urma să-mi dedici mie (MICHAEL JACKSON, acesta e pseudonimul meu!) și tuturor gays-ilor din țară. România! Potrivit însemnărilor lui Andrei Voiculescu, făcute direct pe scrisoare, prima dedicație a fost George Michael și a doua „Road To Hell”, Chris Rea.

Alex REVENCO

vremea

Vremea a fost relativ caldă pentru acea dată a anului, deși temperatura aerului a înregistrat o scădere, îndeosebi în nordul și nord-estul țării. Cerul a fost temporar noros în regiunile nordice și estice și mai

mult senin în rest. Au căzut precipitații sub formă de ploaie, lapoviță și ninsoare. Temperatura maximă a fost de +8 grade, iar minima, de -8 grade. Izolat, în zonele joase, s-a produs ceață.

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Reuniunea interbalcanică de la Tirana

Capitala Albaniei a găzduit reuniunea adjunctilor miniștrilor de Externe din țările balcanice, întruniri pentru „un schimb de opinii și intensificarea de noi căi și mijloace privind extinderea conlucrării dintre țările regiunii, pe diverse planuri, în spiritul tendințelor pozitive ce se manifestă în Balcani”, anunța Agenția Agerpres. Delegația română a fost condusă de Constantin Oancea, adjunct al ministrului Afacerilor Externe.

În alocuțiunea sa, șeful delegației române a prezentat poziția țării noastre privind „necesitatea unei cotituri radicale în întreaga viață internațională, a promovării unui nou mod de gândire, relevant, în acest context, atenția constantă acordată de țara noastră dezvoltării colaborării bilaterale și multilaterale cu celelalte state balcanice, transformării acestei regiuni într-o zonă a păcii și colaborării, fără arme nucleare și chimice, fără baze militare și trupe străine”.

Cooperare nucleară româno-canadiană

S-au încheiat lucrările celei de-a doua sesiuni a Comitetului mixt de cooperare româno-canadiană în domeniul nuclear. În cadrul dezbaterilor, cele două părți au analizat oportunitățile de cooperare economică și tehnico-stiințifică în domeniul energiei nucleare. La sfârșitul întrevederilor, conducătorii delegațiilor române (Nicolae Andrei, ministru-adjunct al Comerțului Exterior) și canadiană (Jack Howett, director general al Organizației Industriilor „Candu”) au semnat protocolul sesiunii.

Fructuoasă

activitate de export

Responsabilii întreprinderii de confecții „Steaua Roșie” din Sibiu au primit vizita gazetarilor de la Știința, care aveau „misiunea” de a consemna realizările unității. Fabrica sibiană se mândrea cu faptul că activitatea de comerț exterior cunoaște „un ritm înalt”, exportul

ocupând peste 70% din volumul producției-marfă. „Operativitatea și calitatea în execuție, promptitudinea în livrare au determinat ca firme de prestigiu din Europa să-și dubleze sau tripleze comenziile față de această unitate economică”, semnala reportajul. Mărturie în acest sens, pe lângă volumul contractelor, stăteau „numeroasele scrisori de mulțumire și felicitare adresate de parteneri”. „Bradul” fabricii de confecții din Sibiu era menținut de un efort continuu, care însemna, în primul rând, preocuparea pentru „modernizarea proceselor de producție”.

Se apropie sesiunea...

Studentii din centrele universitare așteptau cu emoție examenul din sesiune. Învațau grupuți, „pe sexe”, fiind interzise vizitele dintre băieți și fete în camerele de cămin. Nici prin campusuri nu-și puteau pierde vremea până târziu, intrucât ușile căminelor se închideau la 23:00. Dacă nu te prezentai până la „ora stingerii”, riscai să rămâi pe afară, în... zăpădat. Așadar, singura activitate care le rămânea viitorilor intelectuali ai patriei era învățatul „pe brânci”.

Despre „starea de spirit” din zilele sesiunii aflăm din paginile revistei Convingeri comuniste (organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor Studenților Comunisti din Centrul Universitar București), dintr-un material semnat de Mihaela Roșcu: „În sesiune știu să fac două lucruri: învăț și dorm. Alteceva nu știu. Cred că există o parte amuzantă a sesiunii. Poate chiar examenul. E cea mai tensionată parte și, la un moment dat, ești tentat să ieși din tensiune. În sesiune nu simt nevoia să citesc nimic altceva. Am senzația că-mă distrug. Cu picioarele în apă rece și cursurile pe genunchi, mi se urcă inteligența la cap. Atunci când ai nevoie de o sclipire a minții, folosește apa rece. În momentul în care învâț, fac o treabă, zic eu, serioasă, se trezește în mine sentimentul datoriei.”

Nu râdeți față de pregătirea mea profesională. Anul III Farmacie, din care fac și eu parte, este un an studențesc deosebit. Nu este o lipsă de modestie, dar poate तरी sferturi din acestia au note foarte bune. De aceea s-a putea spune că, în acest caz, indolența înseamnă indiferență față de tine însuși, față de ceea ce se întâmplă cu tine”.

Ilarion ȚIU

CRONICA NEAGRĂ

Pedofilul, ciopârțit cu cuțitul de victima sa de 11 ani

(Urmare din pag. 1)

La proces a spus că i-a dat un pumn, miuiera ca căzut și gata, i-a stat ceasul. Dar victima lui a murit după ce i s-au rupt șapte coaste, i s-a spart capul și a suferit numeroase alte vătămări care i-au făcut pe legiști să jure că bețivul a călărit-o cu picioarele până a murit. Așa se face că Gheorghita a primit sentința despre care v-am spus și nimic mai mult.

●●● Astăzi vă povestim o mostruoasă poveste ale cărei detalii pot întoarce pe dos stomacul oricărui om cu scaun la cap. Episod interzis minorilor. A fost judecat și condamnat, prin sentința penală nr. 15/1989, animalul cu două picioare Marinescu Mircea, care a comis următoarele: Pe 11 iunie 1988, inculpatul a ademenit la el acasă, în București, Bdul 1 Decembrie, o fetiță de 11 ani, Nicoleta, sub pretextul că are să-i dea pentru mama ei niște zahăr. În vremea aceea, mi-e rușine să o spun, era destul să pomenești copiii de zahăr ca le căștigai încrederea. Fetița l-a urmat în garsoniera lui. N-a primit zahăr. Mizerabilul a început să se dezbrace febril, cerându-i să facă același lucru. Copila a protestat. Monstrul a început să smulgă hainele de pe ea, a scos la iveală un cuțit, a tăiat-o de două ori pe piept și a lovit-o cu mînerul în cap. Vecinii au auzit țipetele și au bătut la ușă, dar Mircea Marinescu a strigat fioros dinăuntru să fie lăsat

în pace, că e cu nevasta lui. Vecinii s-au retras, discreți. Marinescu s-a întors la fetiță, însă puterile sale slăbeau văzând cu ochii. Era așa de beat... Se agita deasupra ei ca o maimuță leșinată, iar fetița i-a smuls fără greutate cuțitul din mâna moale și s-a apărut cu vetejie, tăindu-l cu nădejde, îndeosebi pe picioare. L-a tăiat strașnic. Bărbatul se bleșeie el însuși, deasupra ei, disperat că atributul suprem al bărbăției sale l-a făcut de rușine, refuzând cu îndărătnicie să-și facă datoria. Mai mult dezbrăcată, mai mult leșinată, cu sângele șiroind, Nicoleta a fugit din garsoniera pedofilului, a bătut la ușa primului vecin și și-a sunat de acolo mama. Milîțienii l-au găsit pe Marinescu Mirela dormind gol pușcă, străngând în brațe caloriferul rece, beat cu și sângărand abundent. A urmat o anchetă deloc complicată, soldată cu un proces în urma căruia mășinistul de la fabrica de pielărie și încălțăminte „Flacăra Roșie”, Marinescu Mircea, a fost condamnat la 15 ani de închisoare, pe parcursul cărora sperăm că a primit din partea colegilor de detenție tratamentul de care îndeobște au parte cei de teapa lui... ●●●

În cele ce urmează vă vom relatea despre o crimă care are în spate un obiect pidosnic, despre care pe atunci se vorbea doar în șoapță, unui zic că e nărav, alții zic că e boală, mai nou, alții zic că e un... fel de-a fi mai special, pe scurt, vorbim

de homosexualitate, brrrr!!! Suficient să te bage la pușcărie în vremea lui Ceaușescu; fără să faci vreo crimă, homosexualitatea era o vulnerabilitate individuală de natură să-i facă pe nefericitul cu obiceiuri potrivnice firii foarte dispus la turnătorie și la orice altă compromisiu cu Mișcarea și Securitatea. Pe atunci, îi numeam pe respectivii, cu mult dispret, „poponari”, în vreme ce astăzi am devenit mult mai respectuoși și ne adresăm lor cu sintagma „minorități sexuale”, cu politețea ce li se cuvine tuturor minorităților respectabile precum țiganii, mormonii sau martorii lui Iehova. Dacă acum 20 de ani am fi aflat că unele țări din aceeași Uniune Europeană în care am intrat și noi au legiferat căsătoria între poponari și în curând le vor da acestora dreptul de a înfița copii, ne-am fi crăcănat de răs. Azi am evoluat la rândul-ne, am înțeles nevoia unora de a fi speciali și facem eforturi să ne însușim determinările intrinseci ale acestui fel de a fi, cătuși de puțin inferior ori ignobil; ne reprimăm politicos orice icnet de dezgust și zămbim politicos și condescendent bărbatilor care se înveșmăntăză cu pene înfipite-n cur, se rujează și își vopsesc unghiile în culoarea neagră. Aceeași stimă și pentru femeile cu barbă. Dar acum, despre crimă!

Florin Negru și-a găsit și apoi și-a cules alesul sau, altfel spus, și-a ales culesul, în seara zilei de 22 februarie 1989, la un restaurant din București.

Ne spun procurorii în rechizitoriul că l-a... observat. Da, persoanele speciale precum Florin au un spirit de observație deosebit de acut, mai au un fel de magnetism care îi face ca dintr-o ocheadă să priceapă totul, o clipire de gene să spună ce nu e în stare să exprime toată opera lui Eminescu... Da, l-a ochit pe Zamfir Ion, om de serviciu. L-a mirosit că e de-al lui, că „se pretează”. Cum se traduce, om de serviciu „azi”? Om bun la toate, deci, un om bun, generic vorbind. La localul „Lujerul”, Florin cel ochios a consumat mai întâi 200 ml de țuică, apoi s-a mutat la masa lui Zamfir, au consumat țuică împreună (șampania era rară pe atunci, chiar și pentru trăznii din dragoste, ca ei), apoi s-au dus amândoi la domiciliul lui Florin, unde au consumat rarități precum vodcă și șilbovici.

La Florin acasă s-a mai întâmplat ceva, destul de neclar. A trecut sau nu pe acolo Natalia D, iubita pidosnicului Florin, în noaptea fatală? El zice că da, ea zice că nu. Cert e că băiatul era bisexual, adică o fi fost el chiar multisexual, iubind deopotrivă bărbatul, femeia, capra sau repta, însă caprele și ratele n-au deșertat mărturie la acest proces. El, inculpatul Florin, spune că a primit vizita inoportună a gagicii când îi era lumea mai dragă, iubitul i-a făcut o criză de gelozie, iar el l-a suprimat. Zamfir ar fi făcut urât și l-ar fi scuipat. Pradă unei puternice tulburări, a susținut inculpatul ulterior, l-a „certat” la rândul său pe Zamfir cu un scaun până ce

Valentin ZASCHEVICI

